

Arrest

nr. 160 826 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 december 2013 waarbij aan de aanvraag om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen geen gunstig gevolg wordt gegeven en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 november 2013 diende verzoeker een aanvraag in om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.2. Deze aanvraag werd op 6 december 2013 geweigerd. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Deze vreemdeling heeft op gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

*Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Op het ogenblik van zijn aanvraag was hij immers niet meer in het bezit van een geldige verblijfsvergunning. Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.
Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.*

Deze onderrichtingen dienen aan de vreemdeling betekend te worden, één exemplaar dient hem overhandigd te worden, een tweede exemplaar dient ons teruggezonden te worden.”

1.3. Op 7 december 2013 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

*“De heer :
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

uiterlijk op 05/09/2014

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (Wet van 15 december 1980 - art. 7, alinea 1,2°).”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij vraagt om, wat betreft de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, buiten de zaak te worden gesteld aangezien deze beslissing zou zijn genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen en niet door de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie.

2.2. De Raad stelt vast dat hoewel het bevel om het grondgebied te verlaten inderdaad ter kennis werd gebracht door de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 4 december 2013 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie instructies werden gegeven aan de stad Antwerpen om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De Belgische staat dient derhalve te worden beschouwd als de verwerende partij in deze zaak. De Raad wijst er bovendien op dat het bestreden bevel genomen is in toepassing van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Overeenkomstig deze bepaling is de minister -in casu de staatssecretaris- of zijn gemachtigde de daartoe bevoegde overheid.

Er wordt niet ingegaan op het verzoek om buiten de zaak te worden gesteld.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw

verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

3.2. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

3.3. Daargelaten of de vermelding in artikel 7 *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, op zich niet reeds volstaat om een gebonden bevoegdheid te dezen uit te sluiten, dient het volgende te worden opgemerkt.

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspruit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woordje “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie MAST, o.c., nr. 1060). Daarenboven moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen “ruime” discretionaire appreciatiebevoegdheid. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°)

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS nr. 207.325 van 13 september 2010). In het geval van de “verplichte” afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengen-geseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is (cfr. R.v.St. (Algemene Vergadering) nr. 192.198 van 2 april 2009, overweging 19), zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° niet zo ruim als in de overige gevallen, het te dezen zeker niet gaat om een zuiver gebonden bevoegdheid.

Overigens bevestigde de Raad van State met betrekking tot artikel 7 van de vreemdelingenwet recent nog in zijn arresten 231 443 en 231 444 van 4 juni 2015 “*que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.* » [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was].

De exceptie dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 19 van de vreemdelingenwet juncto de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel evenals van artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens. Hij licht het middel toe:

“De aanvraag om terug in het bezit te worden gesteld van zijn identiteitskaart geweigerd wordt op grond van de motivering dat verzoeker niet meer zou beschikken over een geldige verblijfsvergunning daar hij reeds meer dan 12 maanden afwezig zou zijn geweest op het Belgisch grondgebied.

Verzoeker heeft tot 01/04/1997 steeds bij zijn ouders ingewoond. Vanaf die datum heeft verzoeker zijn ouderlijke woonst verlaten om alleen te gaan wonen, met name te 2000 Antwerpen, (...)kaai 10. Verzoeker heeft aldaar zo'n drietal jaar gewoond. Op 24/04/2000 is verzoeker verhuisd naar een appartement gelegen te 2000 Antwerpen, (...) straat 120. Op 29/08/2001 werd hij echter ambtelijk geschrapt ingevolge financiële moeilijkheden (stuk 6, attest van woonst met historiek). Verzoeker heeft immers te kampen gehad met een zware gokverslaving. Ten gevolge hiervan heeft verzoeker niet alleen

zijn woonst verloren, maar is hij ook in een zware depressie beland. Verzoeker heeft sindsdien steeds bij vrienden of familie kunnen verblijven, doch heeft nadien geen vaste eigen woonst meer gehad, reden waarom hij heeft nagelaten zijn woonst telkens te laten registreren bij de gemeente. Verzoeker erkent zijn nalatigheid en betreurt dit achteraf ten zeerste. Hieruit zonder meer afleiden dat verzoeker meer dan één jaar het Belgisch grondgebied te hebben verlaten, is echter een brug te ver. Verwerende partij heeft hierbij immers nagelaten afdoende rekening te houden met de bewijzen van verzoeker waaruit duidelijk blijkt dat hij nooit langer dan 12 maanden afwezig is geweest op Belgisch grondgebied. Verzoeker tekende om die reden beroep aan tegen de eerste bestreden beslissingen en zal op basis van onderstaande motivering en bewijsstukken aantonen dat hij België effectief nooit heeft verlaten voor een periode langer dan één jaar. Vooreerst kan verzoeker perfect aantonen waar hij in België heeft verbleven na zijn ambtelijke schraping. Hij voegt hiervoor bij zijn verzoekschrift enkele verklaringen van zowel zijn ouders, als van zijn broers en zus, waaruit duidelijk dat hij steeds door zijn familieleden is opgevangen geweest (stukken 7 t.e.m. 11). Zij bevestigen allen in hun verklaringen dat verzoeker helaas te kampen heeft gehad met een gokverslaving en ten gevolge hiervan in een depressie is verzeild geraakt, doch dat zij hem samen steeds hebben opgevangen en al die tijd voor hem hebben gezorgd. Daarenboven stellen de broers en zussen, alsook een persoonlijke vriend van verzoeker (dhr. B. A. (...)), in hun verklaringen dat verzoeker enkel in 2000 op vakantie is geweest naar het buitenland en voor het overige België niet heeft verlaten (stukken 9 t.e.m. 12). Vervolgens heeft verzoeker vast onderdak gekregen in een tweede woonst van zijn broer, dhr. D. S. (...). Deze woonst is gelegen te 2020 Antwerpen, S(...)straat 26. Verzoeker voegt bij huidig verzoekschrift een uittreksel van de kadastrale afdeling te Antwerpen, waaruit blijkt dat dhr. D. S. (...) en A. H. (...) eigenaar zijn van de woonst alwaar verzoeker verbleef. (stuk 13)

Verzoeker voegt tevens een persoonlijke verklaring dd. 03/09/2014 van dhr. D. S. (...) toe, waaruit blijkt dat verzoeker, gedurende de periode 2006 tot en met 2013 in zijn woonst heeft mogen verblijven, omdat verzoeker zijn broer is en hij hem heeft willen helpen (stuk 14). Dhr. D. S. (...) stelt zich middels voornoemde verklaring tevens ter beschikking voor bijkomende toelichtingen indien nodig. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift bovendien enkele brieven toe waarop het adres van de woning van zijn broer vermeld staat (stukken 15 t.e.m. 18) Gedurende diezelfde periode heeft verzoeker ook kort verbleven bij een vriend, dhr. A. B. (...), wonende te 2050 Antwerpen, Waterhoenlaan 6 bus A16. Uit diens persoonlijke verklaring blijkt dat verzoeker gedurende enkele maanden (januari 2008 – maart 2008) bij dhr. A. B. (...) heeft gelogeed (stuk 11).

Aangezien dhr. D. S. (...) in 2013 zelf in zijn woning in de S(...)straat wilde gaan wonen, is verzoeker met zijn broer van woning gewisseld. Sinds augustus 2013 verblijft verzoeker aldus in de andere woning van zijn broer, gelegen te 2020 Antwerpen, P(...)straat 20. Verzoeker voegt aan huidig verzoekschrift de huurovereenkomst die hij met zijn broer (D. S. (...)) op 10/08/2013 afsloot voor de periode 10/08/2013 – 10/08/2016 (stuk 19).

Uit het voorgaande blijkt dan ook duidelijk dat verzoeker steeds in België is gebleven en sinds 2001 onderdak kreeg van familieleden of vrienden. Verzoeker vraagt zich overigens af naar waar hij volgens verwerende partij voor meer dan een jaar zou zijn geweest, terwijl zijn familieleden en vrienden allen steeds in België zijn gebleven. Verzoeker is reeds sinds zijn 8 jaar in België, is hier naar school gegaan en heeft hier ook steeds gewerkt, zijn sociaal leven gehad, ... Het is verzoeker dan ook een raadsel wat hij gedurende meer dan één jaar zonder familie, vrienden, financiële middelen, in het buitenland zou hebben gedaan.

Een tweede bewijselement waaruit ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker nooit langer dan 12 maanden afwezig is geweest van het Belgisch grondgebied blijkt uit de in- en uitreisstempels van het paspoort van verzoeker.

Verzoeker voegt aan huidig verzoekschrift een kopie van zijn vervallen paspoort, alsook van zijn huidig paspoort toe (stukken 20 en 21). Verzoekers vorige paspoort verliep normaal gezien dd. 12/09/1996. Met het oog op een geplande vakantie in de zomer van 2000 vroeg verzoeker echter de verlenging van zijn paspoort aan, hetgeen hij op 19/07/2000 bewam.

Zoals blijkt uit de in- en uitreisstempels in dit paspoort, is verzoeker slechts voor een beperkte periode op vakantie geweest. Na deze vakantie in 2000 heeft verzoeker België niet meer verlaten, hetgeen overigens duidelijk blijkt uit het ontbreken van nieuwe in- en uitreisstempel in zijn paspoorten. Verzoeker vroeg in het kader van zijn aanvraag om terug in het bezit te worden gesteld van zijn identiteitskaart voor vreemdelingen (op vraag van aangestelden van verwerende partij) een nieuw paspoort aan, hetgeen hem dd. 06/09/2013 werd afgeleverd. Dit stemt overigens overeen met de datum waarop verzoeker een afspraak maakte voor zijn aanvraag.

Verzoeker is formeel dat hij behalve de twee voorgelegde paspoorten, over geen andere paspoorten heeft beschikt. Verzoeker zal niettemin een poging doen om lopende de procedure het bewijs bij te brengen van de Marokkaanse ambassade waaruit blijkt welke paspoorten verzoeker ooit heeft gekregen.

Het ontbreken van in- en uitreisstempels waaruit zou blijken dat verzoeker meer dan één jaar afwezig is geweest van het Belgisch grondgebied, vormt dan ook een belangrijk bewijselement om zijn permanente aanwezigheid in België te attesteren.

Ten derde voegt verzoeker nog bewijselementen bij huidig verzoekschrift i.v.m. zijn tewerkstelling in België. Verzoeker is in de periode van 05/12/2000 tot en met 29/01/2007 werkzaam geweest bij Ikea als logistiek medewerker. Hij brengt ter staving hiervan een attest bij, opgesteld door de dienst Human Resources van Ikea Wilrijk dd. 31/08/2013 (stuk 22), alsook een document aangaande de bijzondere voorwaarden van de verzekering van verzoeker aangaande zijn tewerkstelling bij Ikea, opgesteld door verzekeraar Geniflex dd. 14/09/2005 (stuk 22). Daarnaast wijst verzoeker nog naar de persoonlijke verklaring van zijn broer D. S. (...) dd. 05/11/2013, dewelke stelt dat verzoeker sinds zijn tewerkstelling bij Ikea regelmatig bij hem langskwam (stuk 10). Ook dhr. B. A. (...) stelt in zijn persoonlijke verklaring dat verzoeker in het jaar 2000 bij Ikea is gaan werken (stuk 12). Uit de samenlezing van al deze elementen blijkt dan ook dat verzoeker in de periode 2000 – 2007 nooit langer dan één jaar het Belgisch grondgebied heeft verlaten, hetgeen uiteraard onmogelijk is in geval van een vaste tewerkstelling.

Verzoeker heeft nadien echter te kampen gehad met een gokverslaving, waardoor hij in een depressie is verzeild geraakt en naar aanleiding hiervan is ontslagen bij Ikea in het jaar 2007.

Verzoeker is deze depressie echter doorgekomen en is opnieuw op zoek gegaan naar werk. Verzoeker brengt tevens een vacature van AGO-Interim bij, hetgeen dd. 20/03/2009 werd uitgeschreven. Zoals blijkt uit bijgevoegd stuk werd deze door verzoeker afgedrukt dd. 30/03/2009 (stuk 24).

Verzoeker treedt sinds 2010 op als tolk voor de firma Advisas BVBA. Verzoeker brengt hiervan de verklaring van de zaakvoerder, dhr. Teodor Spita van Advisas BVBA bij (stuk 25). Dhr. Spita verklaart hierbij dat verzoeker frequent optreedt als tolk tussen de firma Advisas en de klanten. Dit wordt overigens tevens bevestigd in de persoonlijke verklaring van dhr. Van den Langenbergh Hans, werkzaam voor Rento Boys BVBA met wie de firma Advisas BVBA een samenwerkingscontract had afgesloten (stuk 26). Verzoeker bewijst op basis van al het voorgaande voldoende ter genoegen van recht dat hij steeds zijn vaste verblijfplaats in België heeft gehad. Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij dan ook ten onrechte zijn aanvraag om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen heeft geweigerd. Aldus heeft verwerende partij artikel 19 van de Vreemdelingenwet juncto artikelen 35 en 39 van het KB 1981 manifest geschonden, door onvoldoende rekening te hebben gehouden met de door verzoeker bijgebrachte documenten, waaruit zeer duidelijk blijkt dat verzoeker steeds in België is gebleven. Verwerende partij heeft tevens artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden. Dit artikel bepaalt immers dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, hetgeen afdoende moet zijn. Vooreerst stelde verzoeker reeds vast dat de juridische motivering niet afdoende kan worden geacht, gezien artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikelen 35 en 39 van het KB 1981 niet van toepassing zijn op onderhavig geval, aangezien verzoeker België nooit langer dan één jaar heeft verlaten. Bovendien zijn ook de feitelijke overweging niet afdoende. De bestreden beslissing stelt louter dat rekening zou zijn gehouden met alle relevante elementen het dossier en met alle documenten die verzoeker heeft bijgebracht, zonder echter in concreto aan te tonen waarom de door verzoeker neergelegde documenten niet voldoen om opnieuw in het bezit te worden gesteld van zijn identiteitskaart voor vreemdelingen. Verzoeker diende immers belangrijke documenten in waaruit ontegensprekelijk blijkt dat hij België nooit langer dan één jaar heeft verlaten, meer nog, uit kopieën van zijn paspoort, blijkt dat hij enkel in 2000 – aldus vóór zijn ambtelijke schrapping – kortstondig België heeft verlaten voor een vakantie. Door de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten niet in concreto te evalueren, bevat de weigeringsbeslissing onvoldoende feitelijke overwegingen. In de bestreden beslissing werd door verwerende partij nochtans geen enkele reden aangehaald waarom aan deze documenten geen geloof kan worden gehecht.

Aangezien zowel de juridische als de feitelijke overwegingen niet afdoende zijn, meent verzoeker dat dient besloten te worden tot een schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker is tevens van mening dat verwerende partij hiermee ook het zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, heeft geschonden. In principe heeft een ambtelijke schrapping immers niets te maken met het recht op verblijf. Zelfs al gaat het in casu om een ambtshalve schrapping dewelke reeds meer dan een jaar geleden is uitgevoerd op het ogenblik dat verzoeker zijn aanvraag indiende om terug in het bezit te worden gesteld van een vreemdelingenkaart, dan nog kan dit slechts als een vermoeden gelden dat verzoeker inderdaad meer dan een jaar afwezig is geweest. Het is dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel die verwerende partij ertoe dwingen in concreto na te gaan of de door verzoeker geleverde bewijzen inderdaad zijn aanwezigheid in België kunnen attesteren. Zoals reeds uitvoerig besproken, toont

verzoeker aan de hand van verschillende bewijzen aan dat hij nooit langer dan een jaar afwezig is geweest van Belgisch grondgebied. Door deze bewijzen klaarblijkelijk aan de kant te hebben geschoven, heeft verwerende partij het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel manifest geschonden. Verzoeker is ten slotte van mening dat de eerste bestreden beslissing tevens een schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Nergens uit deze bestreden beslissing blijkt immers dat hiermee rekening werd gehouden door verwerende partij. Verzoeker is nochtans van mening dat een dermate ingrijpende beslissing, met name de weigering hem terug in het bezit te stellen van een vreemdelingenkaart, goed wetende dat verzoekers' hele familie hier in België verblijft"

4.1.2. Artikel 19, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs-of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar recht heeft op terugkeer in het Rijk.

Niet betwist is dat verzoeker ambtshalve geschrapt werd uit het vreemdelingenregister op 29 augustus 2001 en dat zijn Belgische verblijfskaart is verstreken op 24 mei 2003.

Hoewel de ambtshalve schrapping uit het vreemdelingenregister niet het verval van de verblijfsvergunning tot gevolg heeft, bepaalt artikel 39, §7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

In de bestreden beslissing wordt aldus, naar aanleiding van verzoekers vraag om opnieuw te worden ingeschreven, impliciet toepassing gemaakt van het (weerlegbaar) vermoeden bepaald in artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit, waarna wordt vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldige verblijfs-of vestigingsvergunning en derhalve geen aanspraak kan maken op het recht op terugkeer bepaald in artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt in het middel evenwel dat hij sinds zijn ambtelijke schrapping in 2001 het grondgebied nog nooit verlaten heeft en dat hij daarvan stavingsstukken neerlegde naar aanleiding van zijn aanvraag om herinschrijving. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag onder meer verklaringen van derden en een attest van tewerkstelling van IKEA voorlegde ter staving van zijn verblijf in België na 2001.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag niet ingewilligd werd omdat verzoeker op het ogenblik van zijn aanvraag niet meer in het bezit van een geldige verblijfsvergunning was. In de volgende zin wordt vermeld dat rekening werd gehouden *"met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd."* Die laatste zin voegt evenwel niets toe aan de motivering aangezien er niet uit kan worden afgeleid met welke elementen dan wel rekening werd gehouden en nog minder waarom deze dan niet tot een gunstige beslissing konden leiden.

Hoewel de bestreden beslissing stelt dat na "grondig" onderzoek werd beslist om aan verzoekers aanvraag geen gunstig gevolg te geven, worden verzoekers pogingen om het wettelijk vermoeden van artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit te weerleggen, onbeantwoord gelaten. Wanneer een vreemdeling die ambtshalve werd geschrapt tracht aan te tonen dat hij het grondgebied niet heeft verlaten en aldus het vermoeden bepaald in artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit poogt te weerleggen, is het bestuur ertoe gehouden te motiveren waarom de door hem aangevoerde elementen niet worden aangenomen. In de mate verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert is het middel dan ook gegrond.

In de verweernota stelt de verwerende partij dat verzoeker uit het administratief dossier, meer bepaald een nota van 4 december 2013, blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen van derden en verzoekers tewerkstelling bij IKEA van december 2000 tot januari 2007. Ze wijst erop dat verzoeker niet kan aantonen dat hij het land nooit heeft verlaten gedurende meer dan 10 jaar en derhalve geen recht op terugkeer heeft.

Het bewuste document waar de verwerende partij naar verwijst bevindt zich in het administratief dossier en bevat de volgende vermeldingen:

*"Betrokkene is aacb sedert 29.08.2009
voorstel aacb sedert 22.02.2001*

Betrokkene had een IK geldig tot 24.05.2003 (dus reeds meer dan 10 jaar verstreken)

fax d.d. 21.11.2013:

aanvraag herinschrijving

zou dit niet kunnen bewijzen aangezien hij vanaf 22.02.2001 tot heden zal moeten aantonen dat hij het land niet een dag heeft verlaten

attest van tewerkstelling IKEA van 12/2000 tot en met 01/2007

verklaringen van derden

Betrokkene kan onmogelijk aantonen dat hij het land nooit heeft verlaten gedurende meer dan 10 jaar heeft ook geen recht op terugkeer

voorstel: herinschrijving weigeren met bevel"

Daargelaten of de summiere opmerkingen in deze "nota" al zouden kunnen worden beschouwd als een afdoende motivering, blijkt uit de opmaak en de formulering van dit document dat het hier gaat om een "voorstel" dat uitsluitend werd opgesteld ter voorbereiding van de bestreden beslissing en dat niet ter kennis werd gebracht van verzoeker en dat aldus niet kan worden beschouwd als een deel van de bestreden beslissing. Een beslissing kan gemotiveerd worden aan de hand van een verwijzing naar een advies op voorwaarde dat dit advies aan de betrokkene bekend is, vooraleer of te samen met de beslissing, en voor zover de beslissing zich bij dat advies aansluit en dat advies zelf afdoende is gemotiveerd ten laatste samen met de bestreden beslissing aan de betrokkene ter kennis wordt gebracht. (zie o.a. RvS 30 april 2009 nr. 192.852) Dit is te dezen overduidelijk niet het geval.

Met het aanhalen van de "nota" van 4 december 2013 en het opsommen van de daarin vermelde elementen doet de verwerende partij niet meer in een poging om de bestreden beslissing a posteriori alsnog te motiveren. Een dergelijke a posteriori motivering is evenwel niet van aard het gebrek aan motivering in de bestreden beslissing te herstellen. Het middel is gegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van artikel 7, §1, lid 1; 2° van de vreemdelingenwet van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM. Hij licht het middel toe als volgt:

"Verzoeker toonde immers reeds afdoende aan dat hij nooit langer dan één jaar afwezig is geweest van Belgisch grondgebied. Verwerende partij oordeelde dan ook ten onrechte dat verzoeker niet over een geldige verblijfsvergunning beschikt en weigerde bijgevolg tevens ten onrechte om verzoeker niet opnieuw in het bezit te stellen van zijn identiteitskaart voor vreemdelingen.

Het is ten gevolge van deze nietige beslissing dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend dd. 29/08/2014, zijnde de 2de bestreden beslissing. Verzoeker vordert dan ook om evidente redenen eveneens de nietigverklaring van de 2de bestreden beslissing. Het voorgaande impliceert immers dat verwerende partij nooit een bevel om het grondgebied te verlaten had mogen afgeven op basis van artikel 7, §1,2° van de Vreemdelingenwet. Voornoemd wetsartikel bepaalt immers dat enkel een bevel kan worden afgegeven wanneer de betrokkene langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, hetgeen uiteraard niet van toepassing is op personen die over een geldige Belgische verblijfsvergunning beschikken. Verzoeker meent dan ook dat verwerende partij artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door het bevel om het grondgebied te verlaten op deze rechtsbasis te enten, terwijl deze duidelijk niet op verzoeker van toepassing is.

Doordat enkel naar voornoemde rechtsbasis wordt verwezen in de 2de bestreden beslissing teneinde deze te motiveren, is verzoeker van oordeel dat verwerende partij deze beslissing onvoldoende in rechte heeft gemotiveerd, hetgeen een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker meent tenslotte dat verwerende partij bij het nemen van de 2de bestreden beslissing eveneens artikel 8 EVRM heeft geschonden. Verzoeker loopt immers het risico ingevolge dit bevel te worden uitgewezen naar zijn land van herkomst. Verzoeker heeft echter geen enkele band meer met zijn land van herkomst. Bovendien vertoeven de familieleden van verzoeker allen in België. Zoals reeds herhaaldelijk door verzoeker aangekaart, verblijft hij reeds in België sinds zijn 8 jaar, dit samen met zijn ouders, broers en zijn zus. Verzoeker wees reeds op hun verklaringen waarin zij allen stellen dat verzoeker deel uitmaakt van de familie (verzoeker komt dagelijks bij hen over de vloer) en waarin zij dan ook hun hoop uitdrukken dat verzoeker in België mag blijven. De uitvoering van de 2de bestreden beslissing zou aldus niet enkel strijdig zijn met artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet aangezien dit geen rechtsgeldige basis vormt, doch ook met artikel 8 EVRM. Indien verzoeker zou worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst, loopt hij immers het risico definitief te worden gescheiden van zijn familieleden, hetgeen in casu een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt. De familieleden van

verzoeker zijn immers al jaren woonachtig in België, zijn volledig in België ingeburgerd, zijn broers en zus zijn ook in België opgegroeid, brengen op hun beurt hun kinderen in België groot, werken ook vast in België, etc. Van zijn familieleden kan dan ook redelijkerwijs niet worden verwacht dat zij met verzoeker zouden meereizen naar hun land van herkomst. Uiteraard zouden zij verzoeker kunnen bezoeken indien hij naar zijn land van herkomst zou worden gedreven, doch dit kan bezwaarlijk worden gekwalificeerd als een effectieve uitoefening van hun recht op familieleven. Zoals blijkt uit alle bijgevoegde verklaringen (stukken) gaat hun beleving van het recht op familieleven verder dan een loutere mogelijkheid om verzoeker nog eens op te zoeken. De terugwijzing van verzoeker maakt om die reden aldus wel degelijk een effectieve inbreuk op zijn recht op familieleven uit, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Verzoeker vordert dan ook bijkomend de nietigverklaring van de 2de bestreden beslissing wegens schending van artikel 8 EVRM.”

4.2.2. Verzoeker dient te worden bijgetreden in de mate hij aanvoert dat bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM, in welk verband hij in het middel concrete elementen aanreikt. Uit de motivering van de bestreden beslissing valt niet af te leiden dat met deze elementen rekening werd gehouden. Dit klemt des te meer nu artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de verwerende partij uitdrukkelijk gebiedt om bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening te houden met het gezins- of familieleven van de betrokkene. Zoals hoger reeds gesteld onder punt [3.2.], valt nergens uit af te leiden dat de wetgever het bevel genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet heeft uitgesloten van de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Aldus moest wel degelijk rekening gehouden worden met verzoekers gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het middel is in die mate gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 december 2013 waarbij aan de aanvraag om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen geen gunstig gevolg wordt gegeven en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT